

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: O søde Gud! din Kiærlighed

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "O søde Gud! din Kiærlighed", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944, 1944-1964*, s. 257. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid95927.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

No. 108 . *)

O søde Gud! din Kiærlighed
Den haver ingen Lige,
Min Sjæl og Mund og Tunge veed
Kun lidt deraf at sige;
Skiøndt soleklar, jeg mægter ei
Den meer at giennemskue,
End Havets Dyb paa Hvalens Vei
Og Himlens hvalvte Bue!

Ja, Du har elsket Verden saa,
Som Sandheds Mund forkynder,
At før den skulde undergaae
Til Straf for store Synder,
Din Søn Du Selv i Døden gav,
For Verdens Skyld at bløde,
Saa Uskyld sank med Sorg i Grav
For min og Manges Brøde!

O, hvad mon dog bevæged dig
Til, hjerte Gud og Fader,
Saa inderlig at elske mig,
Endskiøndt min Synd Du hader?
Hvad var der i vor Hytte lav
At skue og at finde,
Som derpaa havde mindste Krav,
Din Kiærlighed at vinde!

Det ikke var vor Deilighed,
Den er som Blomster-Blade,
Og, som vort eget Hjerte veed,
Den gjør kun Daarer glade!
Af Dig er ikke Øiens-Lyst,
Det skal og Ingen nægte,

* - 258

At tit var i en Krøblings Bryst
Din Kiærlighed just ægte!

Det nytter ei at tale om
Vor høie Byrd og Stamme,
Thi vel fra Dig vor Aande kom,
Men dybt vi os maae skamme,
Vi sank ei blot i Støvet ned,
Vi blanded os med Skarnet,
Saa al din Fader-Kiærlighed
Forspildte Adams-Barnet!

Paa Jorden vel det røde Guld
Kan Hjerter saa besnære,
At Grimhed synes yndefuld,
Og Skændsel kaldes Ære,
Men eied vi af Guld hvert Grand,
Du er den Hoved-Rige,
Som ei al Verden friste kan
Til efter Meer at hige!

Det lære ogsaa trindt om Land
De Ringe og de Arme,
At ei Du efter Byrd og Stand

Uddeler Lys og Varme,
Din Naade-Soel gjør Sommer blid
I Hytterne fuldofte,
Mens bælgmørk Nat og Vinters Tid
Det er i Høie-Lofte!

Af Dyd og gode Gierninger
Tør Verdens Folk nok bramme,
Alligevel ved dem især
Med Føie vi os skamme;
Hvem er vel god undtagen Du,
Et Lys foruden Mørke!
259 Og hvad er Dyd med ureen Hu!
Hvad Forsæt uden Størke!

Din kiære Søn, som kom herved,
Desuden ei forkynder
Retfærdige din Kiærlighed,
Men just den arme Synder,
Som blues ved hans Liv og Lyst,
Og bryder ud tvivlraadig,
Idet han slaaer sig for sit Bryst:
Gud vær mig Synder naadig!

Ja, hvis ei Naade gik for Ret,
Af Faldet hjalp paa Fode,
Slet ingen Mand i Adams Æt
Blev elsket af den Gode,
Det ene var din Miskundhed,
Dit bundløs gode Hjerte,
Som saae i Naade til os ned,
Og Fryd os gav for Smerte!

O Glæde over Glæde her!
O Naade uden Ende!
Du har den største Synder kiær,
Vil han sig kun omvende;
Vil han, der stak i bundløs Giæld,
Kun ret paa Naaden skiønne,
Med Kalken sød af Livets Væld
Du Naaden vil belønne!

Ja, det er ikke Drøm og Tant,
Hvorved han da sig glæder,
Nei, det er baade vist og sandt
Ham Jesu Uskyld klæder,
Vor Dom, vor Død, vor Synd saa leed
Sig *Jesus* lod tilregne,
260 Kun for at Hans Retfærdighed
Vi skulde os tilegne!

Lad os kun elske Ham igien,
Der gik for os i Døden,
Vi da med Ham, vor fuldtro Ven,
Opstaae som Morgen-Røden,
Og vandre med Ham, født paa Ny,
Ad Livets Vei hin trange,
Men høre med Ham over Sky
Hærskarens Seier-Sange!